

جام ملت‌ها؛ در انتظار «سورپرایز» کی‌روش

احمدشید محبی |

کشورمان ساعت ۱۲ و ۳۰ دقیقه روز پنجشنبه ۲۵ دی در ورزشگاه استرالیای شهر سیدنی رودر روی قطر سخت‌ترین بازی مرحله گروهی خود را برگزار می‌کند و در نهایت آخرین بازی این مرحله برای ایران (بازی ۲۱ جام) ساعت ۱۱ و ۳۰ دقیقه روز دوشنبه ۲۹ دی در ورزشگاه برزبین شهر برزبین برگزار خواهد شد. در گروه چهارم و آخر تیم‌های ژاپن، اردن، عراق و فلسطین قرار دارند که از همین حالا باید بلیت صعود را بن بزنند تا بتوانند در مرحله نهایی شرکت کنند. عراق با ۳ امتیاز کامل مرحله گروهی به عنوان مدافع عنوان قهرمانی برای سایر مدعیان خط‌نشان خواهد گرفت. سه تیم باقی‌مانده و خصوصا تیم‌های اردن و عراق برای صعود به عنوان تیم دوم تلاش خواهند کرد.

خبرهای خوش لحظه آخر
تیم ملی ایران با ترکیبی کامل مقابل حریفان صف‌آرایی خواهد کرد. بعد از موفقیت سستاد کل نیز واهی مسلح با حضور ۴ بازیکن متخلف در تیم ملی، خصوصا مهرداد پولادی حالا کارلوس کی‌روش کمیسودی از نظر نفرات نداشته و هر بازیکنی که مدنظرش بوده را در اختیار دارد. در کنار این موضوع با توجه به برخی مرادفات پشت پرده که منجر به برکناری سربالی بسیاری از مدیران فدراسیون فوتبال شد، حمایت‌های شخص وزیر ورزش فراز از ناگمانگاری برای رفع مشکل ملی پوشانی که تحت محرومیت ناشی از تخلف در مورد گرفتن کارت پایان

موفق برگزاری یک دوره بازی‌های المپیک (۲۰۰۰ سیدنی) را داشته قرار است در ۴ شهر سیدنی، نیو کاسل، کلبسرا و برزبین میزبان ۱۶ تیم راه یافته به دور نهایی باشد. در این دوره تیم‌های استرالیا، کره جنوبی، عمان و کویت گروه اول مسابقات را تشکیل داده‌اند. پیش‌بینی تیم‌های صعودکننده از این گروه ساده به نظر می‌رسد. عمان و کویت اگر چه تیم‌های سرحالی و خصوصا کویت هستند اما بعید است بتوانند مقابل استرالیا و کره پرهمه، شانس برای صعود پیدا کنند. در گروه دوم میزبان این رقابت‌ها باشد اما به دلیل جنگ داخلی و مشکلات اقتصادی این گروه اصلا آسان نیست. اگر عنوان شود هر ۴ تیم شانس صعود دارند. ادعای گرافتی نیست با این حساب باید خوشحال باشیم که تیم ملی کشورمان در این گروه قرار ندارد، هر چند برای فوتبال بی حساب و کتاب ما هیچ تضمینی وجود ندارد که بتواند نمایش مقتدرانه‌ای در گروه سوم داشته باشد، جایی که باید با قطر سرسخت، امارات متحده و بحرین همیشه ربه‌سیاه سه بازی به‌معنای واقعی کلمه «مشکل» را برگزار کند.

بازی نخست شاگردان کارلوس کی‌روش (بازی پنجم جام) ۱۲ و ۳۰ دقیقه روز یکشنبه ۲۱ دی در ورزشگاه ملبورن، شهر ملبورن مقابل تیم ملی بحرین خواهد بود. در مسابقه دوم که بازی چهاردهم جام محسوب می‌شود تیم

در این سال کرای‌های میزبان برای دومین دوره پیاپی قهرمان شدند. دوره بعدی به میزبانی اسرائیل یکی از ضعیف‌ترین دورهای تاریخ جام‌ملت‌ها بود که کشورهای قاره هم‌استقبال چندانی از آن به عمل نیاموردند به نحوی که کشورمان هم در این دوره غایب بود. سال ۱۹۶۸ اولین قهرمانی ایران در نخستین دوره میزبانی‌اش رقم خورد. سالاری ایران در ۲ دوره بعد هم ادامه یافت. مدافع عنوان قهرمانی در سال ۱۹۷۲ موفق شد در تایلند بار دیگر این عنوان را مال خود کند. سومین و آخرین قهرمانی ایران در حالی رقم خورد که ابتدا قرار بود لبنان ششمین میزبان این رقابت‌ها باشد اما به دلیل جنگ داخلی سال‌ها زاین شد و میزبانی به ایران رسید تا تیم کشورمان بار دیگر میزبانی‌اش را با قهرمانی بی‌بند بزند. از وایسین قهرمانی ایران تاکنون سال‌های زیادی گذشته و بدون اغراق فوتبال ما تا توانسته در جازده است. در گذر همین سال‌ها زاین توانسته چهار بار به‌عنوان قهرمانی برسد و پرافتخارترین کشور قاره که در جام‌ملت‌ها لقب بگیرد. در ترتیب در سال‌های ۱۹۹۲ (به عنوان میزبان)، ۲۰۰۰، ۲۰۰۴ و ۲۰۱۱ قهرمان شده است.

تب‌تند ایران خارج از گروه مرگ
روزها ورق خورده و حالا رسیدیم به شانزدهمین دوره جام ملت‌ها که اعتباری به مراتب افزون‌تر از دوره‌های نخست یافته است. استرالیا به‌عنوان کشوری که تجربه

زندگی گاهی سخت می‌گیرد به آدمیزاد! گاهی با به سن که می‌گذاری، روزهای خوش سالیان دور رزه می‌روند و مقابلهت انگار که در روز بوده تجربه که کشورهایی و سرفراز می‌رسند به قله‌هایی که بیشتر فتح شده‌اند گاهی نشدنی می‌نمایند. انگار که شیری که ورطه فر توتی گرفتار آمده و شاهی از تخت فرو افتاده باشد.

رو بای به نام جام ملت‌ها
تیم ملی فوتبال ایران دور ترها حرف اول را می‌زد در سراسر قاره کهین؛ سه قهرمانی متوالی در سال‌های ۱۹۶۸، ۱۹۷۲ و ۱۹۷۶ تنها یادگار شیر بیشه فوتبال آسیا از نقره در این قاره است. جام ملت‌ها البته کمی بیشتر شکل گرفته بوده در سال ۱۹۵۶ یعنی زمانی که هنوز جامی مشابه در اروپا راه اندازی نشده بود. عبدالرحمان تاگو، نخست‌وزیر مالزی و رئیس وقت کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) همتی کرد و طرح برگزاری چنین مسابقاتی را با وجود استقبال نه چندان مناسب اندک اعضای این کنفدراسیون عملیاتی کرد تا بدین ترتیب هتگ کنگ میزبان اولین دوره رقابت‌ها باشد، اگر چه ایران در این دوره غایب بود و کره جنوبی موفق شد نام خود را به‌عنوان نخستین قهرمان به ثبت برساند. در سال ۱۹۶۰ مدافع عنوان قهرمانی میزبان دوره دوم بود و این بار تیم کشورمان هم برای نخستین بار حضور در این رقابت‌ها را تجربه کرد و البته در همان مرحله مقدماتی حذف شد.

گفت‌وگوی «شهرود» با شاهد عینی ۳ قهرمانی متوالی ایران در جام‌ملت‌های آسیا

زمان مانه مر بی پورسانت بگیر بود، نه بازیکن مراقب ساق‌هایش!

خدا جای حق نشسته، ایران قهرمان آسیا نمی‌شود

آن زمان تدارک خوبی برای تیم ملی می‌دیدند. از رئیس بگیر تا پایین‌ترین سمت در فدراسیون و تیم ملی برای کارشان برنامه داشتند. روزهای شیرینی را سپری می‌کردیم و در کشورهای خارجی جشن قهرمانی می‌گرفتیم. آن زمان، دوره طلایی فوتبال ایران بود. بازیکنان باسوادی در تیم ملی بودند که ارزش پیراهنی که تنشان بود را می‌دانستند.

تیم فعلی ایران چه تفاوتی با آن تیم دارد؟
الان

شهرود | یکی از بازیکنان قدیمی فوتبال ایران که در هر ۳ قهرمانی تیم ملی فوتبال کشورمان در جام ملت‌های آسیا نقش داشته و در کنار تیم ملی بوده، اصغر شرفی است که این روزها فعالیت زیادی در عرصه مربیگری ندارد. او معتقد است، تیم ملی ایران در شرایط فعلی هیچ شباهتی با تیمی که ۳ دوره متوالی بر بام قاره کهین ایستاده، ندارد و امید زیادی هم به موفقیت تیم کی‌روش وجود ندارد. در ادامه گفت‌وگوی اصغر شرفی را با «شهرود» می‌خوانید:

شما در ۳ دوره قهرمانی متوالی ایران در آسیا حضور داشتید، از حال و هوای آن روزها بر اینمان بگوئید؟

چیزهایی که از آن دوران یادم می‌آید، فقط خوشحالی مردم است که داریم به خاطر موفقیت‌های فوتبال جشن می‌گرفتند. در ۲ دوره (۱۹۶۸ و ۱۹۷۲) من بازیکن تیم ملی بودم و در دوره سوم (۱۹۷۶) که در تهران هم برگزار شد، مربی تیم ملی بودم و در کنار حسمت مهاجرانی حضور داشتم. روزهای خوبی بود و تصور نمی‌کنم دیگر آن روزها به این زودی برای فوتبال ایران تکرار شود.

چه شد که پس از پایان آن دوره دیگر چنین اتفاقی حتی برای یک بار هم تکرار نشد؟

نگاه

لزم شروع مقتدرانه برای لمس جام

مرتضی محمصن

کارشناس فوتبال

اگر نگاهی به ۱۶ تیم حاضر در جام ملت‌های آسیا بیندازیم، هیچ تیمی را پیدا نمی‌کنیم که مربی‌ای با تجربه همچون کارلوس کی‌روش روی نیمکت خود داشته باشد. کی‌روش با سابقه طولانی که با مربیگری در کشورهای مختلف در زوم‌ماش ثبت کرده، برای تیم ایران یک وزنه بزرگ به حساب می‌آید اما آیا برای موفقیت صرفاً داشتن یک مربی کارآمد کافی است؟ پاسخ قطعا «خیر» است؛ مربی وقتی می‌تواند تمام مسائل را زیر نظر بگیرد که خواسته‌هایش اجرایی شود و به قول ما ایرانی‌ها هیچ بهانه‌ای نداشته باشد. تیم ملی ایران از نظر تعداد اردوهای آماده‌سازی و بازی‌های تدارکاتی هرگز با تیم‌های رقیب در قاره کهین برابری نمی‌کند و حالا فقط به هوش و تجربه بالای سرمربی خود دلخوش هستیم. در چنین فضای می‌بینیم، می‌شنوم و می‌خوانم که عده‌ای علیه کی‌روش موضع‌گیری‌های تند کرده‌اند. یکبار برای لیست نفرات دعوت شده، بار دیگر در برابر جدایی کریمی و به‌طور کلی بر سر مسائلی که در فوتبال ایران تحت عنوان «هد» از آن یاد می‌شود و آیا به راستی کی‌روش شایسته این همه انتقاد است؟ آیا مربیانی که از کی‌روش به خاطر عدم دعوت از برخی نفرات انتقاد می‌کنند، اگر خود سرمربی تیم ملی بودند، سلیقه‌های عمل نمی‌کردند؟ حالا اما هیچ کدام از ما سرمربی تیم ملی نیستیم و باید تصمیم‌گیری را به او بسپاریم. سوال دیگری را مطرح می‌کنیم؛ آیا ما خواسته‌های کی‌روش را تمام و کمال اجرایی کرده‌ایم که از او می‌خواهیم به نظر اتمام احترام بگذارد؟ ادب حکم می‌کند وقتی هدف‌گذاری روی انتقاد از فردی گذاشته می‌شود، همه جوانب را در نظر بگیریم. قطعا ما همه چیز را نمی‌بینیم. موضوع مورد بحث دیگر من مسائل ملیتی است. کی‌روش نه ایرانی است و نه از کشوری آمده که فرهنگ آن ایرانی‌ها هم‌خوانی دارد. به واسطه ۱۷ سال فعالیت فوتبالی در خارج از ایران، مربیان پر تعلق را در چنین می‌شناسم. این مربیان از خلق و خوی خاصی برخوردارند و به باورهایشان اصرار دارند. پر تعلق‌ها اصولی دارند که بر آن سرسختانه ایستادگی می‌کنند و می‌خواهند حرف خودشان به کریس بنشینند. واقعا سخت است آنها تغییر عقیده بدهند، برای ایرانی‌ها اما شرایط کاملا متفاوت است؛ احساسات لطیفی داریم که ممکن است با برخورد مربیان سرسخت نازحت

نوستالژی

همه جامانده‌های بزرگ ایران در جام ملت‌ها

زخم‌های ضخیم

روی نظر خود پافشاری کرده البته دایمی چند روز قبل از شروع رقابت‌ها به‌عنوان کاپیتان -مربی با جام قهرمانی ایک‌بترتر از فوتبال باشگاهی خداحافظی کرده بود اما شاید دوست داشت قلعه‌نوعی او را هم به جام ملت‌های آسیا ببرد. بعد از آن بازی‌ها، شرم‌ناز بدون این که خداحافظی خود در رده ملی را اعلام کند، دیگر برای ایران به میدان نرفت.

۲۰۰۴: نیک‌بخت و بدبختی
علیرضا واحدی نیک‌بخت که یکی از آماده‌ترین بازیکنان تیم ملی بود به‌دلیل مصدومیت، جام ملت‌های سال ۲۰۰۴ را از دست داد. یکی از بازیکنان عضو تیم پانیتخت درست مانند مجیدی در عرصه ملی درخشش چندانی نداشت و غیر از گلش به تایلند در بازی برگشت دور پایانی مقدماتی جام جهانی، کمتر خاطره‌ملی از این پیستون چپ پر تلاش به یادمانده است.

۲۰۰۰: قصه فرهاد

اسطوره شماره ۷ استقلال یکی از بازیکنانی است که نصف رده باشگاهی هم در تیم ملی ندرخشید! به نظر می‌رسید او می‌تواند در جام ملت‌های سال ۲۰۰۰ این مشکل را حل کند اما در آخرین اردوی تیم ملی توسط جلال طالبی خط خورد. دلیل خط خوردن فرهاد، عضلات همیشه‌ظریف و مصدومیت او عنوان شد اما عده‌ای اعتقاد داشتند او نمایلی به همراهی تیم ملی نداشت است. به هر حال مجیدی پس از ناکامی در بازی برای تیم ملی در جام ملت‌های سال ۱۸،۲۰۰۰ ماه پشت خط تیم ملی ماند و بازی ملی چندانی به چشم‌ندید.

۱۹۹۲: آسیا، مطلق، بدون مطلق

قهرمان فوتبال بازی‌های آسیایی یکن یا امید بسیاری در جام ملت‌های آسیا در سال ۱۹۹۲ می‌اندیشید اما درست در آستانه شروع رقابت‌ها، مجید نامجی مطلق که در بازی جام بین‌قاره‌ای مقابل الجزایر نمایش فوق‌تصوری داشت با مصدومیتی شدید مواجه شد. وقتی تیم با رقم زدن یک افتضاح ۳ بازی و سبلی کرمانی مقدم به جمال شریفه داور سوزی بازی با ژاپن، دست‌خالی به تهران بازگشت. پروین در توجیه اولین و آخرین حذف ایران در دور گروهی جام ملت‌های آسیا، جمله جالبی به زبان آورد: «ما به‌غیبت نامجی مطلق باختیم.»

۱۹۷۶: بی‌اسطوره

تیم ملی ایران بخش زیادی از شکوه امپراتوری خود را مدیون آخرین سنگر دفاعی خود بود: سنگری به نام ناصر حجازی. این اسطوره قدیمی درست در آستانه جام ملت‌های آسیا در سال ۱۹۷۶ آسیب دید تا در بازی‌های چنجالی تهران، منصور رشیدی به‌جای او درون دروازه بایستد. البته ایران در غیاب دومین دروازه‌بان برتر تاریخ آسیا چندین بار در دسر نینتاد. ما پس از کاشته پروین در فینال ۱۳ گل‌زده و بدون گل خورده برای سومین بار متوالی و آخرین بار قهرمان آسیا شدیم.

شهرود | از آنجایی که انسان‌ها به‌طور کلی به ندانسته‌هایشان بیش از آنچه دارند، توجه می‌کنند، فوتبال هم به‌عنوان یکی برابر اصل زندگی معمولا جایی است برای به‌یادآوردن از دست‌رفته‌ها. می‌خواهد سالی‌ها حسرت قهرمانی باشد یا شرم‌ناز غایب‌های بزرگ هر تیم در هر دوره یک رقابت مهم، وقتی این دوره جام ملت‌های آسیا در استرالیا شروع شود، ما حسرت همه بازیکنانی را می‌خوریم که در دوره غایب‌بزرگ لیست تیم ملی بودند.

۲۰۱۴: مصدومیت، عدم موقع

بازیکن سابق استقلال و کنونی ام‌صلال در یکی از بازی‌های تیم قطری‌اش به‌شدت آسیب‌دید و پس از تکمیل معاینات در تهران متوجه شد، فرصت حضور در جام ملت‌های آسیا را از دست داده است. بازیکن حاضر در ۲ بازی ایران در جام جهانی ۲۰۱۴ به‌حدی مصدوم بود که در ۴،۲ هفته ابتدایی حتی توان راه رفتن را هم نداشت. غیبت منتظری می‌تواند ضربه بزرگی به تیم برآمد کی‌روش وارد کند. گفته می‌شود خسرو حیدری هم به ۲ بازی اول نمی‌رسد.

۲۰۱۱: ناکام بزرگ

میلا میداودی با ارائه بهترین بازی‌های ممکن، شعر زیبا و طولانی «لویلا، لویلا، میلا میداودی» را در جایگاه تی‌فوسی‌های استقلال در آزادی ساخته بود و از طرفی عصای دست تیم قطری در جام ملت‌های آسیا تلقی می‌شد اما به‌دلیل مصدومیت شدید در بازی نیشم مقابل ملوان در لیگ برتر، جام ملت‌ها کل فصل ۱۳۹۰-۱۳۸۹ را از دست داد. افشین قطبی، سرمربی وقت تیم در آخرین روزها روی نام ۴ بازیکن خط‌قرمز کشید.

۲۰۰۷: بدون شهریار

سال ۲۰۰۷، علی دایی هنوز به‌طور رسمی از تیم ملی خداحافظی نکرده بود و در حالی که بنا بر طبع ماجراجویانه و عاشق رقابتش بی‌میل نبود برای چهارمین بار در جام ملت‌های آسیا حضور یابد، از سوی امیر قلعه‌نوعی به تیم ملی دعوت نشد تا از تهران شاهد هت‌تریک علی کریمی، یکی از بزرگ‌ترین منتقدان خود در تیم ملی باشد. خیلی‌ها اعتقاد داشتند تجربه دایی می‌توانست عامل مهمی در لحظات التهاب‌آور ضربات پنهالی بازی یک‌چهارم نهایی جام سال ۲۰۰۷ باشد اما به هر حال قلعه‌نوعی